

Пре него се одговори на наизглед једноставно питање: ЗА или ПРОТИВ тзв. Поворке поноса у Србији, потребно је много савесније приступити овом сложенем феномену. Јер у овом случају се не ради о људском праву које је угрожено, већ о новом идеолошком концепту који се настоји инсталирати под плаштом остваривања људских права.

Пре било какве расправе треба рећи да је недопустиво насиље и дискриминација над било чијим приватним погледом на свет који не крши закон. Међутим, проблем настаје онога тренутка када се од приватног мишљења и деловања прави идеологија, систем вредности и култура понашања која се намеће заједници са потпуно супротним погледом на свет, и све то жели озаконити.

Остваривање права или наметање система вредности?

Овде нећемо улазити у анализу да ли је хомосексуализам оваква или онаква, наследна или стечена болест, морално сагрешење, извитоперено људско право или социјална патологија. Предмет нашег интересовања биће хомосексуализам као идеологија, културни образац, покушај натурања система вредности у демократској форми. Настојаћемо да укажемо на револуционарни догађај прерастања приватности у јавни дискурс који, иако заштићен од сваке дискриминације, жели да постане доминантан и меродаван. Коначно, поставићемо питање неотвореног дијалога о правима већинских заједница и вређању њиховог традиционалног система вредности, тј. да ли се национална, верска и сексуална већина нешто уопште пита у Србији и има нека своја права?

Потребно је знати да постоје три облика исповедања хомосексуалног погледа на свет, за који се може рећи да је стар колико и људска цивилизација, али да тек у наше медијско и политички коректно доба добија на масовности и свеprisутности.

У прву групу спадају они људи који имају овакве склоности, али се тога стиде и желе да се промене. У другу групу улазе они који своје сексуалне склоности држе у границама своје приватности. Ове две групе за нас нису спорне, јер немамо право да улазимо у туђу приватност, и такође не улазе у област ове наше анализе.

Тек трећа група хомосексуално настројених људи има неодољиву потребу да парадира

са својим тзв. сексуалним опредељењем и намеће га у својој средини. У ту сврху покреће се читава културна стратегија, медијска и уметничка подршка, НВО сектор, политичко лобирање, законска регулатива и други облици друштвеног утицаја. Овде се више не ради о људском праву на приватност и слободу опредељења, већ о организованом промовисању сопственог погледа на свет као новог и друштвено пожељног обрасца понашања, без обзира на вредности средине у којој се то чини. Традиционални јавни и породични морал се проглашава застарелим, ретроградним, насилним, неслободним, а нови погледи се пакују у обланде модерности, напретка и савремености сваке врсте. Овде више нисмо на терену људских права и слобода већ културних, медијских и политичких ратова у којима нема нерешених резултата, већ само победника и поражених.

Како дати апсолутна права једном новом погледу на свет, а у потпуности занемарити окружење у коме се он појављује и жели наметнути?

Нова генерација људских права

Главни аргуменат за организовање тзв. Поворке поноса јесте да су права хомосексуалаца угрожена. Шта, међутим, чини та њихова права? Право на живот, рад, организовање, слободу говора - као код свих осталих грађана? То апсолутно имају и заштићени су од сваке дискриминације по питању остваривања ових права. Значи да желе нешто друго, да им ово није довољно, да хоће још и даље у својим „правима“. Да ли можда већ захтевају право на легализацију брака, усвајање деце, позитивну дискриминацију у свим сферама друштва? Зашто то онда отворено не кажу и поставе као проблем? Зато што је онда једино решење у свенародном референдуму по овим питањима, где би прошли као што су прошли у својој матици – Калифорнији, дакле, упркос свој пропаганди и лобирању, изгубили би. Зато је циљ да до референдума никада не дође и да се што више ових прећутаних захтева оствари тајним лобистичким путевима који су увелико разрађени. Једном речју, да њихова права лакше прођу у медијском и демократском мраку.

Има ли проширивање људских права уопште граница?

Да ли се права мањина постепено претварају у диктатуру мањина? Да ли већина има нека права и да ли су одређена права мањина увреда и угрожавање права и вредности већине?

Да ли народи и државе са дубоким и старим традицијама и системима вредности могу и треба да буду натерани на повлачење и окупацију од стране надирућих нових идеологија?

Да ли један народ, култура, друштво, држава имају право на свој традиционални поглед на свет и јавни морал? Да ли је кршење тога морала узнемиравање и угрожавање права те заједнице?

Колико је хомосексуализам као идеологија и покрет овде аутентична појава, а колико нуспродукт владајуће светске освајачке и колонизаторске идеологије? Ко се то заиста буни у Србији: хомосексуалци или промотери идеологије хомосексуализма којима је то посао, а не начин живота? Колико је ова идеологија домаћег порекла, а колико увезена са стране, одакле се и финансира и подстиче? Како да то знамо?

Куда нас даље воде оваква људска права: у већ поменути легализацију хомосексуалних бракова, законску могућност да такви бракови васпитавају децу, превредновање читавог друштвеног живота у њиховом правцу, позитивну дискриминацију и процентуалну заступљеност на свим функцијама, кривично гоњење другачијег мишљења, политичке партије које се, по западном узору и већ озакоњеном примеру, залажу за педофилију?

Много је питања на која нема одговора. Јасно је само да је отворен један нови друштвени фронт и да се домаћи задатак настоји завршити до краја. Може нам се десити да оно у шта верујемо и како живимо више миленијума постане предмет вређања од стране нове идеологије, да због тога у шта верујемо и како живимо будемо дискриминисани или завршимо у затвору, јер самим својим постојањем доводимо у питање нове вредности.

У томе је и био највећи проблем недавно усвојеног Закона о дискриминацији: што једном заштитом од дискриминације рађа нову дискриминацију. То као да јесте циљ идеологије хомосексуализма: да буде изнад закона, да буде привилегована, да за њу важи оно што не важи ни за кога другог, и да може слободно и заштићено да се шири друштвом. То је суштина тзв. Поворке поноса: она се и организује управо да озваничи тај искорак у друштво и несметано ширење идеологије хомосексуализма.

Сексуално узнемиравање

Свуда у свету где се овакве параде одржавају (а то су традиције на које се овдашњи геј активисти позивају) по правилу претварају се у карневале наказности, сексизма, перверзије, егзибиционизма и свих других облика скарадности. У свим другим случајевима овакво понашање било ког појединца или групе на јавном месту нормално би се прекршајно третирало у свим сређеним и пристojним друштвима као кршење јавног реда и морала. Зашто су само припадници оваквог погледа на свет изнад закона и зашто је њима све дозвољено?

Ми желимо да и Србија буде место где обични људи могу слободно и породично да шетају без бојазни од сексуалног узнемиравања својих ближњих, а поготово деце. И то је вероватно пресудни закључак ове теме: неко жели да под маском људских права и слобода, заштићен савременом политичком идеологијом, промовише и натура свој лични поглед на свет. Јер ако неко само жели да оствари своје право, зашто га једноставно не користи када му га нико не брани и не улази у његову приватност, већ га одавно законски и штити од сваке дискриминације? Тј. зашто има потребу да са њим парадире и провоцира?

Прави одговор гласи: где су права другачијег погледа на свет од овога који нам се данас намеће? Јер и ми имамо свој национални понос, који се гази у континуитету последњих 20 година. Да ли и ми треба да почнемо да парадиремо? Да ли неко изнова свесно игра на карту нових друштвених сукоба и новог понижења српског народа? На крају, да ли су идеологија хомосексуализма и њена друштвена победа можда мање битни од пораза традиционалних заједница и погледа на свет? Можда се ту крије кључ за одгонетање тајне одржавања тзв. Поворке поноса: демонстрирамо ли заправо чија је и чија ће бити ова земља?

Аутор је секретар Управног одбора Српског сабора Двери